

ROALD DAHL

HENRY SUGARI IMELINE LUGU
ja veel kuus juttu

Tõlkinud Epp Aareleid

DRAAKON & KUU

Pühendan selle raamatu armastuse ja poolehoiuga kõigile noortele (kaasa arvatud mu enda pojale ja kolmele tütrele), kes elavad läbi seda pikka ja keerulist metamorfoosi, aega, kui nad ei ole enam lapsed, aga pole veel saanud täiskasvanuks.

THE WONDERFUL STORY OF HENRY SUGAR AND SIX MORE

© The Roald Dahl Story Company Limited, 1977

ROALD DAHL is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

All rights reserved

“Käkitegu” ilmus esmakordselt raamatus “Sinu kord. Kümme lugu lenduritest ja lendamisest”

© Tõlge Epp Aareleid ja Draakon & Kuu, 2013

“Pöidlaküüdimees” ilmus esmakordselt raamatus “Kaheksa ootamatut lugu”

© Tõlge Epp Aareleid ja Draakon & Kuu, 2015

“Poiss, kes kõneles loomadega”, “Mildenhalli aare”, “Luik”,

“Henry Sugari imeline lugu”, “Õnnelik juhus”

© Tõlge Epp Aareleid ja Draakon & Kuu, 2020

Toimetanud Marilyn Lips
Küljendanud Siiri Timmerman
Trükkunud Printon
Esimene trükk

ISBN 978-9949-574-40-7

Draakon & Kuu
Viru 16, pk 1a, 10140 Tallinn
www.draakonkuu.com

Sisukord

Poiss, kes kõneles loomadega	7
Pöidlaküüdimees	32
Mildenhalli aare	50
Luik	83
Henry Sugari imeline lugu	111
Õnnelik juhus. Kuidas minust sai kirjanik	193
Käkitegu. Esimene jutt – 1942	232

Poiss, kes kõneles loomadega

SELLEST POLE PALJU möödas, kui otsustasin veeta mõned päevad Lääne-India saarestikus. Tahtsin seal lühikest aega puhata. Sõbrad olid jutustanud, kui imetore seal on. Nad väitsid, et saan seal päev läbi laiselda, hõbeliivaga randadel päikesevanne võtta ja soojas rohelises meres ujuda.

Otsustasin Jamaica kasuks ning lendasin Londonist otse Kingstonisse. Autosõit Kingstoni lennujaamast mu põhjarrannikul asuvasse hotelli kestis kaks tundi. Mu hotellitoal oli väike rõdu, kust pääses treppi mööda otse alla randa. Kõikjal ümberringi kasvasid kõrged kookospalmid ning aeg-ajalt sadas taevast alla mõni jalgpallisuurune hiiglaslik roheline pähkel ja kukkus tuhmi mütsatusega liivale. Kookospalmi all seismist peeti rumaluseks, sest kui taoline pähkel sulle pähe kukub, purustab see su kolju.

Jamaica tüdruk, kes käis mu tuba koristamas, jutustas mulle, et hr Wassermani nimeline jõukas ameeriklane oli kõigest kahe kuu eest just sel kombel hukka saanud.

“Te teete nalja,” imestasin.

“Ei tee!” hüüdis tüdruk. “Ei! Ma nägin seda oma silmaga!”

“Aga kas sellest suurt skandaali ei tõusnud?” küsisin.

“See vaikitakse maha,” vastas tüdruk süngelt. “Hotellirahvas vaikib selle maha ja ajaleherahvas niisamuti, sest niisugused asjad on turismiärile väga kehv.”

“Ja te tõepoolest nägite, kuidas see juhtus?”

“Ma tõepoolest nägin, kuidas see juhtus,” ütles tüdruk. “Hr Wasserman seisab just selle puu all seal rannal. Ta võtab kaamera välja ja tahab päikeseloojangut pildistada. Sel õhtul on punane päikeseloojang, ja väga ilus. Ning korraga sajab alla suur roheline pähkkel ja kukub otse keset tema kiilakat peanuppu. Pauhh! Ja see,” lisas tüdruk hääles kerget mõnutunnet reetes, “oli viimane päikeseloojang, mida hr Wasserman nägi.”

“Kas te tahate öelda, et ta sai otsekohe jala pealt surma?”

“Ma ei tea, kas just *otsekohe*,” vastas tüdruk. “Mäletan, et järgmise asjana kukub kaamera ta käest liivale. Siis vajuvad tema käed külgedele rippu. Siis lööb ta kõikuma. Ta kõigub mitu korda kergelt edasi-tagasi, mina aga seisan seal ja jälgin teda ning ütlen endale, et vaesel mehikesel käib küllap pea ringi ja ta võib iga hetk ära minestada. Siis aga vajub ta väga aeglaselt kokku ja kukub siruli maha.”

“Kas ta oli surnud?”

“Surnud mis surnud,” vastas tüdruk.

“Taevane arm!”

“Seda minagi,” ütles ta. “Tuulise ilmaga ei tasu kunagi kookospalmi all seista.”

“Tänan teid,” ütlesin. “Pean seda meeles.”

Teise puhkusepäeva õhtul istusin oma väikesel rõdul, raamat süles ja kõrge klaas rummikokteili käes. Ma ei lugenud. Jälgisin hoopis väikest rohelist sisalikku, kes luuras umbes kuue jala kaugusel rõdupõrandal teist väikest rohelist sisalikku. Luurav sisalik lähenes teisele selja tagant, nihkus väga aeglaselt ja ettevaatlikult tema poole, ning kui ta piisavalt

lähedale jõudis, suskas oma pika keele välja ja puudutas teise sisaliku saba. Teine sisalik pööras võpatades ringi ja nad seisid liikumatult silmitsi, kõssitasid justkui põranda külge liimitult paigal ja vahtisid teineteist pingsalt. Siis äkitselt hakkasid mõlemad naljakalt justkui tantsides hüplema. Nad kargasid õhku. Nad kargasid taha. Nad kargasid ette. Nad kargasid küljele. Nad tiirutasid teineteise ümber nagu kaks poksijat, vahetpidamata hüpeldes ja kepseldes ja tantsiskledes. See oli pentsik vaatemäng ja minu arvates oli tegu mingit laadi paaritumisrituaaliga. Püsisin väga vaikselt paigal ja ootasin, mis järgmiseks juhtuma hakkab.

Ent ma ei näinudki, mis edasi sai, sest samal hetkel jõudis mu teadvusse vali lärm all rannal. Kiikasin alla ja märkasin salka inimesi, kes olid veepiiril millegi ümber summas koos. Läheduses oli liivale tõmmatud kitsas kanuu tüüpi kaluripaati, ning ainus mõte, mis mulle pähe kargas, oli see, et mõni kalamees oli tulnud uhke kalasaagiga, mida rahvasumm nüüd uudistas.

Kaldale toodud kalasaak on miski, mis on mind alati paelunud. Panin raamatu käest ja tõusin püsti. Hotelli verandalt kiirustas veel inimesi randa rahvasumma juurde veepiiril. Meestel olid jalas need hirmsad põlvini ulatuvad Bermuda püksid ning nende särgid kiiskasid roosades, oranžides ja kõikvõimalikes muudes mõeldavates, omavahel sobimatutes toonides. Naistel oli peenem maitse ning nad kandsid enamjaolt kenasid puuvillaseid kleite. Peaaegu kõigil oli käes joogiklaas.

Võtsin enda klaasi ka kaasa ja läksin rõdult alla rannale. Tegin väikese kõrvalepõike, et teha tiir ümber kookospalmi,

mille all hr Wasserman oli väidetavalt oma otsa leidnud, ning sammusin üle kauni hõbeja liiva inimestesalga juurde.

Ent see, mida nad uudistasid, ei olnud kalasaak. See oli hoopis kilpkonn – selili pööratud kilpkonn, kes lebas liival, kilp allpool. Aga missugune kilpkonn see oli! See oli hiiglane, mammut. Ma poleks eales arvanud, et üks kilpkonn saab olla nii suur nagu too seal. Kuidas ma tema suurust kirjeldaksin? Kui kilpkonn olnuks jalgel, arvan ma, et mõni pikka kasvu mees võinuks tal seljas istuda nii, et jalad maapinda ei puutu. Loom oli umbes viis jalga pikk ja neli jalga lai, imeilusa kõrge kumera seljakilbiga.

Kilpkonna kinni püüdnud kalur oli lükanud looma selili, et ta põgenema ei pääseks. Ühtlasi oli kilbi keskosa ümber seotud jäme köis, ning uhke kalur – sale, mustanahaline ja paljas, kui mitte arvestada väikest niudevööd – seisis veidi eemal ja hoidis mõlema käega köie teist otsa.

Suursugune loom lebas selja peal, neli jõulist loiba paaniliselt õhus vehkimas ning pikk krimpsus kael kilbi alt kaugele välja sirutatud. Loibadel olid suured teravad küünised.

“Hoidke eemale, daamid ja härrad, palun!” hüüdis kalur. “Hoidke kaugele eemale! Need küünised on *ohklikud*! Need rebivad sul käe ühe ropsuga küljest!”

Hotelli külalistest koosnev rahvahulk jälgis vaatemängu põnevuse ja vaimustusega. Tosin fotokaamerat klõpsis pilte teha. Paljud naised kiljusid mõnust ja klammerdusid oma meeste külge, mehed aga näitasid oma kartmatust ja mehelikkust, tehes valjul häälel tobedaid märkusi.

“Hei, Al, sellest kilbist saad endale kenad sarvraamidega prillid!”

“See neetud elukas kaalub kindlasti üle tonni!”

“Kas te tahate öelda, et ta suudab päriselt ka vee peal püsida?”

“Muidugi suudab. Võimas ujuja kah veel. Suudab kerge vaevaga paati järel vedada.”

“See on kaimankilpkonn, eks ole?”

“See pole mingi kaimankilpkonn. Kaimankilpkonnad nii suureks ei kasva. Aga teate, mis. Ta hammustab teil nagu naksti käelaba otsast, kui talle liiga lähedale lähete.”

“On see tõsi?” küsis üks naistest kalurilt. “Kas ta tõesti hammustaks inimesel käelaba otsast?”

“Praegu teeks ta seda küll,” vastas kalur ja naeratas säravvalgete hammaste välkudes. “Ookeanis ei teeks ta teile mingit viga, aga kui ta kinni püüda, kaldale tirida ja niimoodi selili lükata, siis vaadake parem ette! Ta salvab kõike, mida ulatab!”

“Ma arvan, et mul endal tekiks ka tema olukorras tahtmine veidike salvata,” nentis naine.

Üks idiootlik mees oli leidnud liivalt ajupuidu lati ja sammus sellega kilpkonna poole. See oli päris korralik latt: umbes viis jalga pikk ja vahest ühe tolli jämedune. Mees hakkas latiotsaga kilpkonna pead suskima.

“Mina seda ei teeks,” ütles kalur. “Te ajate ta ainult veelgi vihasemaks.”

Kui lati ots puutus vastu kilpkonna kaela, pööras loom oma võimsat pead, tegi suu laialt lahti, haaras latist kinni ja hammustas selle läbi, nagu olnuks tegu juustukangiga.